

sin Haand. Han tog den mellem bægge sine og trykkede den med ærbødig Æmhed til sine Læber.

Da brød al hendes Graad og Fortvivlelse op paa ny; hun vendte sig hastigt og skyndte sig bort.

Han stod et Øjeblik raadvild; — han kunde ikke udholde, at hun forlod ham saaledes.

Han fulgte efter hende.

„Hansine, ... skal jeg alligevel ikke hellere følge dig?“

„Nej, nej,“ sagde hun heftigt og stampede med Foden.

Han forstod hende ikke ... men fulgte dog ikke længer.

„Ja, saa kommer jeg altsaa i Morgen,“ raabte han efter hende. „Og saa ser jeg nok igen et Smil i dit Ansigt, ikke sandt?“

Hun svarede ikke. Han hørte kun hendes trøstesløse Hulken, mens hun næsten i Løb forsvandt op over Bakkerne. —

Da Emanuel et Øjeblik efter vendte sig om mod Stranden, blev han ubehageligt overrasket ved at se en Mandsperson i lys Overfrakke, der stod et Stykke borte, støttet til en Stok. Han genkendte øjeblikkeligt Hjælpelærer Johansen og forstod,